

Prva tri svećenika Opusa Dei

25. lipnja 1944. biskup Eijo y Garay zaredio je prva tri svećenika Opusa Dei: Álvaro del Portillo, José Luis Múzquiz i José María Hernández Garnica. Za svu trojicu u tijeku je proces za kanonizaciju.

24.06.2020.

Nudimo kratki odlomak iz biografije Dona Álvara u kojoj se on prisjeća tog dana (Izvor: Medina, J. „Álvaro del Portillo“, Rialp, 2012, str. 244 i dalje).

Svećeničko ređenje odvijalo se, kako je bilo predviđeno, u nedjelju, 25. lipnja. Logično je da je događaj proživljen najintenzivnijim intenzitetom, molitvom i radošću među članovima Opusa Dei. Obred je služen u kapeli biskupske palače. Koncelebranti nisu stali u ograđeni prostor oltara nego su također zauzeli susjedni prostor. U deset sati biskup Eijo y Garay započeo je svečanu misu svećeničkog ređenja.

Sveti Josemaría nije bio prisutan na liturgijskom obredu: prikazao je Gospodinu svoje odsustvo kao mrtvljenje za svoje sinove i slijedio uobičajeno pravilo svoga ponašanja: „Sakriti se i nestati; da samo Isus sjaji". Dok je biskup u Madridu dodjeljivao svećenički red Álvaru, Joséu Mariji i Joséu Luisu, osnivač Opusa Dei slavio je svetu žrtvu oltara u oratoriju Diego de León, uz pomoć Joséa Maria Albareda i sa svim

žarom tražio od Presvetog Trojstva svetost tih novih svećenika.

Godine 1989. biskup Del Portillo objasnio je ovu gestu svetog Josemarije sljedećim riječima: "Za našeg Osnivača, ljudski i natprirodno, bio je to trijumfalni dan: nakon toliko godina moljenja i rada na širenju Djela, nakon toliko protivština, nakon što je čuo mnoge kako govore da ne postoji kanonsko rješenje za ovo svećeničko ređenje, došao je dan kada će tri njegova sina primiti Sveti Red (...) "(Del Portillo, Obiteljsko druženje, 25.VI. 1989 .: AGP, Biblioteka, P02, 1989, 711).

Nakon liturgijskog slavlja rodbina i prijatelji požurili su poljubiti posvećene ruke novih svećenika (...). Joan Masià se prisjeća susreta svetog Josemarije i don Álvара u rezidenciji u Lagasci nakon ceremonije zaređenja. "Prvi koji je ušao kroz bočna vrata vrta bio je don Álvaro, a

slijedili su don José María i don José Luis. Naš Otac, koji je sjedio na vrtnoj klupi, jedva ih je vidio, ustao je kao da ga je ispucala opruga i otišao je poljubiti dlanove don Álvarovih ruku, koji su zauzvrat uzeli ruku našeg Oca da je prvi poljube. Naš Osnivač nije popuštao i tada se vodila uzbudljiva i simpatična borba, teško zaboravljiva. Kao što se moglo i očekivati, naš je Otac na kraju poljubio don Álvarove dlanove, a zatim i dlanove druge dvojice (Svjedočanstvo Joan Masià Mas-Bagà, AGP, APD T-0503, p. 2)